

РЕШЕНИЕ

№ 5165

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6102** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на М. А., [дата на раждане] , в [населено място], И., гражданин на А., таджик по народност с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Р. - САК, против Решение № 1493/03.06.2020г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения, позовава се на съдебна практика, която счита за константна, и която административният орган следвало да обори, излага доводи за неизяснена фактическа обстановка при постановяване на оспореното решение.
Пред съда жалбата се поддържа лично от М. А. и от адв. Т., преупълномощена от адв. Р.. Допълнително се представи справка за актуалната ситуация в А. и конкретно съдържаща информация относно лица, сменили религията си от ислям и експертно становище за психологическото състояние на лицето, изготвена от Фондация "Н.". В ход по същество се претендира основателност на жалбата. Жалбоподателят излага, че имал няколко опита за самоубийство, Когато станал християни през 2008г., живял няколко години като се криел, но въпреки това получавал обиди от семейството - сочи, че бил пребиван, но и не само от семейството и от други хора, бил подложен на психическо изтезание. Няма друг избор освен да напусне страната си, първо отишъл в И., където ситуацията била същата, изтъква като довод и обстоятелството, че е афганистански гражданин, роден в И.. посочва, че отново се върнал в А., след това

отново в И., и оттам тръгнал към Европа през Турция, където също било много трудно, държавата била ислямска. Изтъква като довод да остане в страната психическото си състояние, ходел на лекар всяка седмица, имал няколко опита за самоубийство през последните седмици, но бил спиран от неговите братя по религия - християните, чувствал се излишен, защото ДАБ не приела молбата му за закрила. Членовете на семейството му се обаждали, всички те го атакували, че е станал християнин. Ако се върне в А. и бъде заловен от талибаните и от властта, ще бъде убит. Докато живеел в РПЦ - Х. били документирани случаи на нападения с обвинения, че е станал християнин, подавал жалби, имало документирани случаи. Искал само закрила от българската държава.

Адв. Т. поддържа в ход по същество незаконосъобразност на решението, в това число, че не е взето предвид адекватно и оценено основанието религия, липсвал анализ на актуални и бъдещи рискове при евентуалното му завръщане в А.. Счита, че оспореното решение противоречи на константната практика на ЕСПЧ, дава пример с решение от 23.08.2016г. по жалба № 59166/2012, параграф 101.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрк. Ч., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество претендира нейната необоснованост. Претендира редица противоречия и несъответствия на бежанската история в различни интервюта пред административния орган. Позова се на пар. 73 от Наръчника по процедури и критерии на ВКБООН за да обоснове, че единствено религията не може в повечето случаи да се приема като единственото съществено основание за статут на бежанец, било необходимо да бъдат анализирани детайлно и всички факти и обстоятелства, както заявените от лицето, така и за съответната страна на произход. В процесното решение били отбелязани всички противоречия при провежданите интервюта с М. А., както за датата, на която е приел християнската религия - през 2008г. и в България през 2009г., както и към кое конкретно течение на християнската религия е бил привлечен и впоследствие покръстен. Заявил, че е католик, същевременно в България приел християнството с водно кръщение от Протестантската църква. Позова се и на представените заплашителни писма от Ислямски Емират, получени от неговото семейство и заявеното, че е бил държан две години от неговото семейство, но брат му бил полицай в А., който също имал известни влечения към християнската религия, но продължавал да живее в А. и в това семейство ,поради което не следвало да се кредитират твърденията на жалбоподателя.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Жалбата по делото е подадена чрез адв. Р. от САК с приложено пълномощно. Жалбата до съда е с дата 17.06.2020г., а оспореното решение е връчено на дата 05.06.2020г., с оглед на което е спазен срока по чл.87 ЗУБ за подаването на жалбата до съда. Съдебното производство по делото е допустимо.

По фактите съдът приема следното:

Жалбоподателят М. А., лице от мъжки пол, гражданин на А., [дата на раждане] в

И., в [населено място], таджик по народност, неженен, по вероизповедание протестант, семейно положение - неженен, с ЛНЧ [ЕГН], която самоличност е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т.3 ЗУБ.

На първо място следва да се приеме от мотивите на оспореното по делото Решение № 1493/03.06.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, е разгледана подадена втора последваща молба за международна закрила по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, на дата 05.08.2019г. с вх. № РД09-ВР-893, по която е проведена регистрацията и интервю на 20.09.2020г.

В мотивите на решението са посочени данни за предходни производства, а именно:

1)С решение № 13698/11.07.2017 г. на председателя на ДАБ на М. А., е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България, решението е обжалвано пред съд, с решение № 690/12.10.2017 г. по адм. д. № 916/2017 г. по описа на Административен съд [населено място], жалбата е отхвърлена, а при касационното обжалване решението на административния съд е оставено в сила с решение № 9280/09.07.2018г. на Върховния административен съд.

2)На 27.07.2018 г. М. А. е подал последваща молба за международна закрила, към която не били представени нови доказателства и която с решение № 9X/09.08.2018 г. на интервюиращ орган на ДАБ същата не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

3)На 16.04.2019 г., М. А. чрез адв. Р. е подал втора последваща молба за закрила, към която представя нови доказателства: копие от кръщелно свидетелство, извършено във военна база в А.; писмо изпратено от семейството на чужденеца, съдържащо заплахи за живота на същия, копие на писмо адресирано до чуждия гражданин от Ислямското М. Емирство, което съдържа заплахи за живота му, копие от етапна епикриза, амбулаторен лист, психиатрично становище и други. Тази молба с решение № 2X/25.04.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ не е допусната до производство.

4)Решението на интервюиращият орган по втората последваща молба е обжалвано пред съда и е отменено с Решение № 5001/16.07.2019 г., по адм. дело № 6138/2019 г. на Административен съд - София град, като преписката е изпратена за изпълнение на указанията дадени в мотивите на съдебния акт.

Видно е, че в оспореното по делото решение на председателя на ДАБ само е посочено решението на АССГ по втората последваща молба за закрила, без да обсъди и посочи указанията на съда, както и, че именно Решение № 1493/03.06.2020г., оспорено по делото, се постановява именно в изпълнение на указанията на съда за събиране на информация и обсъждане на представените с втората последващата молба писмени доказателства по указанията на съда.

Формално в оспореното по делото решение е посочено, че производството е образувано по подадената молба за предоставяне на международна закрила с вх.№ КП 885/16.04.2019г. както и, че с молбата от 05.08.2019г. желанието на чужденеца за международна закрила било потвърдено. Всъщност по тази молба е извършена повторна регистрацията и проведено ново интервю на 20.09.2019г.

Административният орган е формирал изводи по представените писмени доказателства с последващата молба, като според настоящия състав на съда е формирал изводи по всички дадени в цитираното решение на АССГ въпроси, а именно:

1)Така са обсъдени твърденията на чужденеца за проблеми с близките и властите заради приетата от него християнска религия, конкретно твърденията на М. А. при

проведените с него интервюта, че причината да напусне страната си по произход е обстоятелството, че е приел християнството и отправени заплахи- от една страна от талибаните към неговото семейство - заплахите, свързани с работата му на летището в [населено място], А., а от друга отношението на роднините му към приемането на християнството, за което научили и се позовава на изявление - заплаха по същество от Семейния съвет на неговото семейство.

2) В хода на производството е издирвана и обсъдена информация от обективни източници относно положението на религиозните малцинства в А. и по-специално на мюсюлманите, приели християнството.

Така въз основа на удостоверение от църквата „Света М.“ във военно-въздушна база „Б. в А., е видно, че жалбоподателят е приел християнската религия през 2009г. В заплашително писмо от Афганистански ислямски имарат, работодателите му се определят като „врагове на исляма“, а М. А. се заплашва да напусне работа незабавно, както и инкорпорирано на гърба на първото писмо, друго такова от т.нар. семеен съвет на М., в което жалбоподателят, поради смяната на религията си е наречен „неверник“ и заплашен с убийство.

3) Издирена и не е обсъдена информация от обективни източници относно положението на религиозните малцинства в А. и отношението на властите спрямо тях., която е обсъдена от административния орган, а справките затова, в това число за общата ситуация и за лицата, преминали от ислям към християнството, са представени с административната преписка. .

4) Съдът също е дал указания, че при наличие на нови доказателства новооткрити или новосъздадени, включително и такива документи, които не са били изложени от чужденеца, но са от съществено значение за личното му положение, са налице основания за извършване на надлежна проверка, в светлината на всички актуални и относими данни. Дадени са и указания административният орган да обсъди и опасността за живота и здравето на молителя ако бъде изпратен обратно в страната си на произход, в светлината на всички данни за държавата му по произход. По тези въпроси също са изложени мотиви в оспореното решение.

Що се касае до ситуацията в А. на християните, в това число приелите християнството от ислям, от приетите пред съда доказателства се установява следното :

Съдът намира, че по този въпрос е събрана достатъчно и относима информация, представена в справките на ДАБ и в справката, изготвена от Център за правна помощ Глас в България, представена от името на жалбоподателя, приета като доказателство по делото, неоспорена от другата страна. В справката на Центъра за правна помощ, са цитирани следните източници:

-Според данни от Доклад на държавния департамент на САЩ относно религиозната свобода в А. - публикуван на 10.06.2020г., е цитирано следното: "Конституцията на А. определя исляма като държавна религия. Религиозните малцинства в А. продължават да са обект на нападения и атентати от страна на талибаните и "Ислямска държава".

Смяната на религията от ислям се счита за вероотстъпничество и с оглед текстове в наказателния кодекс и съдебната практика на афганистанските съдилища, се наказва със смърт, затвор, конфискация на имущество. Пълнолетни граждани, които са приели друга религия и в рамките на три дни не са се върнали към исляма, са застрашени от насилие, изземване на имущество и анулиране на брака им.

Християните са възпрепятствани свободно да упражняват религията си поради страх

от нападения, насилие и тормоз. Особено хора, приели християнството от ислям, са обект на заплахи. В повечето случаи са принудени да крият покръстването си дори от семействата си. (...) С оглед сигурността си, християните са принудени да упражняват религията си тайно. "

-Според източника Насоки на ВКБООН относно оценката на бежанската история на лица, търсещи международна закрила от А., публикуван на 30.08.2018г., стр.63, "В А. няма останали църкви и храмове, където християните могат да извършват открито богослужения."

- В справката е извършено и позоваване на Доклад на „О. Д.“ относно ситуацията на християните в А., достъпно на: [https://www.opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list/afghanistan/.](https://www.opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list/afghanistan/) и конкретно следното:

"Приелите християнството, стават обект на смъртни заплахи дори от близки. Докладва се за случаи, където хора, сменили вярата си от ислям, са принудително изпратени в психиатрични заведения."

Следва да се посочи, че в Справката, изготвена от Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, л. 37 от делото, също има позоваване на Доклада на Доклад на държавния департамент на САЩ относно религиозната свобода в А., публикуван на 21 юни 2019г. и конкретно следното:

-"Не са налични надеждни оценки на бахайската и християнската общности.

Конституцията обявява исляма за официална държавна религия и казва, че никой закон не може да противоречи на вярванията и разпоредбите на „свещената религия на исляма“. Освен това тя заявява, че няма да има изменения в разпоредбите на конституцията по отношение на спазването на основите на исляма. Според конституцията последователите на религии, различни от исляма, са „свободни да упражняват своята вяра и да извършват своите религиозни обреди в рамките на разпоредбите на закона“.

Превръщането от исляма в друга религия е отстъпничество според ханафиската школа по юриспруденция, приложима в съдилищата. Ако някой се преобразува в друга религия от исляма, той или тя ще разполага с три дни за да повтори обръщането. Ако лицето не се откаже, след това подлежи на наказание за отстъпничество. Прозелитирането в опит да се превърнат индивиди от исляма в друга религия също е незаконно според ханафийската школа по юриспруденция, която се прилага в съдилищата и подлежи на същото наказание.

Както през предходните четири години, през годината не е имало съобщения за държавни преследвания за хули или отстъпничество; Въпреки това, хората, преминаващи от исляма, съобщават, че продължават да рискуват да отменят браковете им, отхвърляне от семействата и общностите, загуба на работа и вероятно смъртно наказание.

Тъй като религията и етническата принадлежност често са тясно свързани, често е трудно да се категоризират много инциденти, които се основават единствено на религиозна идентичност. Сикхите, индусите, християните и други немюсюлмански малцинства съобщават за продължителен тормоз от мюсюлманите, въпреки че индусите и сикхите заявяват, че могат да упражняват публично своите религии.

Християнските представители съобщават, че общественото мнение остава враждебно към обръщането към Християнството и към идеята за християнска прозелитизация. Те

казаха, че християните продължават да се молят самостоятелно или в малки събори в частни домове поради страх от обществена дискриминация и преследване. Продължава да няма обществени християнски църкви.

Според журналисти, местни наблюдателни У. атаките на ЙД-КП и други бунтовнически групи продължават да са насочени към конкретни религиозни и етнорелигиозни групи, включително хазарски шиити. Докладът на У. за 2018 г. за цивилни смъртни случаи е документирал нападения, насочени към места за поклонение, религиозни водачи и поклонници, като са регистрирани 22 нападения, причиняващи 453 жертви на цивилни (156 загинали и 297 ранени). У. приписва всички атаки на антиправителствените елементи. ИД-КГТ е извършила огромната част от атаките. Самоубийствените атаки са основната причина за жертвите. В допълнение към самоубийствените атаки, У. документира 35 жертви на цивилни (15 загинали и 20 ранени) от целенасочени убийства на религиозни водачи и поклонници. Талибаните са продължили да убиват и заплашват религиозните лидери със смърт за проповядване на послания, противоречащи на талибанското тълкуване на исляма или на политическата му програма."

Правни изводи на съда:

Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган - председателят на ДАБ, постановено е по последваща молба за закрила по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, подадена на 16.04.2019г. и макар и да не са цитирани указанията на съда, дадени с Решение № 5001 / 16.07.2019г., постановено по адм.д. 6138/2019г. на Административен съд София-град, по прилагането на закона, органът е обсъдил представените към последващата молба доказателства в съответствие със сицети и приел същата за неоснователна.

Оспореното по делото решение е издадено в писмена форма и с изискващото се съдържание от формална страна. Не е налице и основание за обявяването му за нищожно, предвид, че формално са обсъдени наведените основания.

Спазени са изцяло и процесуалните правила, в това число допълнително е проведено интервю за изясняване в значителна степен на относими обстоятелства, след подаването на процесната повторна молба, на което жалбоподателят е имал в пълнота възможността да изложи своите съображения и да посочи всички относими обстоятелства и доказателства в подкрепа на твърденията си за преследване - видно от протокола за проведеното интервю на 20.09.2019г.

Оспореното решение е и материално законосъобразно. Административният орган е съобразил и изследвал в пълнота предвидимите рискове и заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя при евентуалното му завръщане в страната му по произход, както по отношение на преследване от официалните власти за отстъпление от исляма, така и поради заплахите, отправени от семейния съвет.

Следва да се отбележи на първо място, че както приема и Съдът по правата на човека, общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. EP и AR срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки.

След така приетото от Съда, ситуацията в А. е значително подобрена, в това число и актуалната такава към датата на устните състезания по делото. Така в представената справка от ДАБ пред съда 171 от делото - отчита се спад с 13% на цивилните жертви за първото полугодие на 2020г. в сравнение със същия период за миналата година - и съставлява най-ниският отчетен брой цивилни жертви от 2012г. Също е посочено, че в А. е регистрирано над 40% намаление на насилието между афганистанските и талибанските сили след прекратяването на огъня, обявено тази година, обсъдено е и подписаното споразумение за установяване на мир между САЩ и талибаните, обявено на 29 февруари 2020г., което се определя като историческо след 19 г. конфликт. Обсъдени са и събитията след проведените президентски избори през 2019г., както и икономическата ситуация в страната, която в сравнение с предходни години, бележи ръст. Главно в областта на селското стопанство, подчертано е силното управление на макроикономическо ниво и внушителен диапазон от реформи за бизнес реда и управление на публичните финанси, разширен бил достъпът до здравеопазване, образование и инфраструктура, и услуги, довели до огромни успехи в развитието на страната. В Справката на Дирекцията е подчертано, че официалните власти в общи линии поддържали ефективен контрол над силите за сигурност, но нямали никакво влияние върху антиправителствените елементи и организации, най-вече талибаните, но не само, като описаните в справката нарушения на основните права се извършвали от правителствени участници и неправителствени елементи в съотношение 20:80. Имало съобщения за произволни или незаконни убийства, за политически мотивирани убийства и изчезвания, макар и да съществували забрани в закона, обсъдени в справката. Ситуацията със сигурността оставала проблематична поради бунтовнически атаки, терористичните груби били главните виновници за огромната част от жертвите сред цивилното население.

Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в А. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

На следващо място, не е налице основание за предоставяне на международна закрила на основание, че жалбоподателят е преминал от ислям към християнството още в страната си по произход, по тази причина бил преследван още преди да напусне А. и продължава впоследствие и при пристигането в Република България да изповядва такива религиозни възгледи. Както е приел административният орган, обстоятелствата по делото не сочат на преследване на основание религия, относимо към предоставянето на бежански статут на основание чл.8, ал.1 ЗУБ, нито на основание, че при завръщането му в страната по произход, поради това, че е християнин, ще бъде изложен на забраненото третиране по чл.2 и чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, относими към предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Доколкото жалбоподателят не е дал разумни обяснения затова, защо в производството по първата му молба за закрила, след като е приел

християнството в базата в [населено място] през 2009г., едва през 2016г. е напуснал страната си по произход. Представеното с последващата молба доказателства за заплаха, отправена до него от Семейния съвет на неговото семейство, обсъдена по горе, в превод на л. 114 от делото, не може да се установи достоверна дата, единствено, че би следвало да изявлението да е направено след 24.07.2014г., която дата е поставена на документа, изходящ от талибаните, използван за вписване на изявлението на Семейния съвет. На проведеното интервю от 20.09.2019г. са зададени редица уточняващи въпроси, като жалбоподателят е изложил напълно противоречиви твърдения за бежанската си история в сравнение със заявеното при първото интервю:

1. По отношение на преминаването от ислям към християнството: -на интервюто от 13.02.2017г. жалбоподателят е заявил, че работи в летището в [населено място], където преди 6 години се запознал с един иранец, по принцип бил срещу ислямската религия заради телесните наказания, първоначално само брат му знаел за това, но после семейството му научило, без да уточнява кои членове точно, след което „две три години останал в къщи. Отношението на семейството му към него се променило, казвали, че е заради парите се е променил, не било така, той просто работел с американците, бил на заплата. Семейството му били със старо разбиране, казвали му, че е безбожник, дори се отрекли от него, две години стоял затворен в къщи „с книгите“ Три пъти се опитал през това време да избяга в Европа, брат му казал, че е по-добре да бяга, уредил му виза и тръгнал към И.. Напуснал А. легално на с паспорт на 12.01.2016г. за И., 1 2 дни бил там, после бил задържан - по негови твърдения заради намерена Б. в багажа му, и бил още 128 дни там, бил депортиран в А.. После отново влязъл в И., нелегално преминал оттам в Турция и след това в България., брат му платил 7000 долара за да стигне до тук.

На интервюто от 20.09.2019г. - л.58 от делото, жалбоподателят е заявил, че през 2008г. с брат му работели на летището в [населено място], и там се запознал с една група американци, сред тях имало пастор и можело да каже, че там е приле християнската религия., което всъщност било тайно. За пръв път съобщава, че между 2014 и 2015г. бил задържан няколко пъти и благодарение на връзките на брат му, бил освобождаван. Уточнил е изрично, че е задържан от афганистанската полиция защото бил приел християнската религия, на няколко пъти бил заплашван и от талибаните и преценил, че не можело да живее повече по този начин и 2015г. преценил, че трябвало да напусне пределите на А.. Изложил е идентично, че е заминал за И., където „също бил задържан“ , лежал в затвора 6-7 месеца с обвинение, че бил влязъл незаконно в И. и при обиска намерили Б. в багажа му., след което бил депортиран в А.. Също по време на второто интервю е заявил, че е работил само два месеца на летището в Б..

На първо място, съществува значителна разлика за начина, по който се е обърнал към християнството и за решението му, да напусне А. за И.. На първото интервю е посочил, точна дата на напускане и легално с виза, уредена от брат му, след което бил задържан само заради намерена Б. в багажа му, а при второто интервю е посочил и обвинение в И. за незаконно влизане в страната.

Много подробно и неколккратно е зададен въпрос защо е приел християнството и как е станало това, по който въпрос също са дадени разнородни обяснения - за запознаването с иранец, без да се сочи, каква връзка има с базата в Б., а на второто интервю - запознаването му с „американци“. На въпроса как е упражнявал християнството, жалбоподателят е посочил, че имало място в базата, определено за църква, имал проблеми след като напуснал базата. Следва да се приеме от изявленията му, че само два месеца е работил в базата в [населено място]. Въпреки демонстрираните познания по отношение на някои елементи от християнската религия, не може да се приеме, че същата съставлява дълбоко и искрено негово убеждение, неотменима част от неговия вътрешен духовен живот преди отпътуването му от А., като същият освен това е заявил, че е четял Б.. Също е изложил твърдения, че още от 2004г. се интересувал от християнството, т.е. самостоятелно е проявил интерес . Противно на това е посочил, че се запознал с иранец, също в противоречие и без връзка с последното, че всъщност се е запознал с едни американци в базата в [населено място], където имало и пастор, който извършил ритуала по приемането на християнството - католицизма, т.е. изискващото се за приемането според този клон на християнството . Същевременно е твърдял, че всъщност тайно е приел християнството.

Неясни са и неговите твърдения за проблеми със семейството му - първоначално е посочил, че същите са го обвинявали, че работи за пари с американците, т.е. те не са одобрявали работата му на летището, а впоследствие едва на второто интервю е заявил, че няколко пъти отказвал да посещава джамия и да чете молитвите, поради което роднините му - неясно кои и в кой период от време, започнали да разбират, че е приел християнството, няколко пъти бил бит от негов братовчед в А. заради приемането на християнството.

Накрая, жалбоподателят многократно е изложил на последното интервю, че за отстъпление от исляма в А. се налагало смъртно наказание, дал е примери, като същевременно не сочи, че по този въпрос са възможни компромиси и избягване на смъртното наказание. Предвид на това звучат невероятни и недостоверни твърденията му, че след като бил задържан заради приемане на християнството от афганистанската полиция и то неколккратно, поради познанствата на брат му, бил освободен.

По адм. преписка е налично заплашително писмо от Афганистански ислямски имарат с вх. № УП 9169/25.04.2019 г. На задната част на същото писмо, с ръкописен текст е отправена заплаха за убийството на чужденеца от семейния съвет на семейството на М.. Конкретно е записано следното: „М., син на Г. С., затова, че е станал християнин в А. и съответно е станал неверник, заради исляма и семейния му съвет той е неверник и кръвта му е Х.. Всеки който го види някъде трябва да го убие на място.“ Очевидно е, че този текст макар и да не съставлява част от заплашителните писма на талибаните. Доколкото от мотивите за недостоверност на заплашителните писма на талибаните, изложени в оспореното решение, които съдът споделя, поставят под въпрос достоверността на тези писма, то под въпрос е и вписаното в тях изявление на Семейния съвет, без достоверна дата.

Жалбоподателят не сочи никакви данни кога от неговото семейство са узнали, че е приел християнството, както и по какъв начин са узнали всички 25 лица, положили отпечатъци от пръстите и подписи, най-малкото, след като бил затворен в къщи. Същият не е изложил данни за кръга на семейството си, нито за съществуването на Семейен съвет, нито за заплахи към него от близките му роднини. Напротив, както възразява юрк. Ч., брат му - полицаи, останал в А., за който също е заявил, че имал известни влечения към християнството, продължавал да живее в същото семейство.

На следващо място, съществено е и противоречието затова, през коя година жалбоподателят е приел християнството в А., съобщил е както 2008г. така и 2009г., отделно от това в Република България 8 -9 месеца след пристигането си, след водно кръщение, е станал протестант, за което не е дал разумно обяснение, доколкото в България съществува и общност на католиците християни.

Дори и да се приеме, че е приел християнската религия едва в България, според представеното свидетелство за водно кръщение, извършено на дата 13.03.2017г. според свидетелството на л. 81 от делото, издадено от Евангелска Петдесятна Църква „Извор на живот“ [населено място], то отново под въпрос са данните от него за жалбоподателя. Така в същото действително е записано, че жалбоподателят М. А. е роден на дата **01.01.1984г.**, която дата е заявена и при регистрацията му във връзка с процесната последваща молба за закрила, както и при първата регистрация. В представеното копие на лична карта, в графата възраст на жалбоподателя - преводачът е отбелязал „не се чете“ (л. 11 и 112 от делото. Същевременно, към последващата му молба за закрила е представено удостоверение, че през 2009г. М. А. е приел християнството в църквата Света М. в базата на летището в Б., в което е записано, че е [дата на раждане] (л.113 от делото). При тези обстоятелства, както е приел административният орган, е налице значителна разлика в данните за рождената дата на М. А., което обстоятелство оказва съществено влияние върху преценката за достоверността на бежанската му история като цяло. Следва също да се отбележи, че по приетите противоречия в бежанската история на жалбоподателя в оспореното по делото решение, пред съда с не са изложени разумни обяснения защо са допуснати или такива, които поправят допуснати грешки в изявленията.

Всички тези съществени противоречия дискредитират изцяло бежанската история на М. А., не само по отношение осъществено прямо него преследване в А. на основание религия, както и, че действително жалбоподателят е приел християнството, макар да демонстрира известни познания в тази област.

За да попадне в приложното поле на основанието по чл.8, ал.1 ЗУБ - религия, преследването следва да съставлява нарушаване на основни права на човека, или съвкупност от действия, които водят до нарушаването на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост – чл.8, ал.4 ЗУБ, което следва да бъде преценено в производство по общия ред. Тези обстоятелства са преценени и обсъдени подробно, като действително обстоятелствата по делото дават основание да се приеме, че при завръщането на жалбоподателя в А. същият няма да бъде

подложен на преследване или посегателства, относими към предоставянето на статут по чл.8 или чл.9 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал.6 ЗУБ, опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. Идентично изключващо основание е предвидено и по чл.9, ал.3 ЗУБ относно реалната опасност от тежки посегателства, *"основана на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.* Твърденията в повторната молба не могат да се отнесат към основанията по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ, които транспонират предвиденото по чл. 5 от Директива 2011/95 - за необходимостта от международна закрила възникнала на място и следва да бъдат разгледани по същество в производство по предоставяне на международна закрила. За този си извод настоящият състав на съда съобрази от правна страна следното:

1) Дали конкретно жалбоподателят при завръщането му в страната му по произход ще бъде засегнат от отношение на властите към него, съставляващо преследване на основание религия по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ или рисковете по чл.9, ал.1 ЗУБ, относимо и към нарушаване на права по чл.2 или чл.3 от ЕКПЧ, за зачитането на които българската държава има позитивни задължения, взе предвид даденото с Решение на Съда на ЕС от 04 октомври 2018г. по преюдициално дело Б. Ф., C-56/17г., E.:EU:C:2018:803, тълкуване на норми по правото на ЕС, във връзка с преследването на основание религия и конкретно следното:

„3.Член 10, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, *че молителят за международна закрила, който в подкрепа на молбата си се позовава на опасност от преследване поради мотиви, основани на религията, не е длъжен, за да подкрепи твърденията си относно религиозните си вярвания, да прави декларации или да представя документи за всички елементи на понятието „религия“ по тази разпоредба. Молителят обаче трябва да подкрепи тези твърдения с достоверни данни, като представи елементи, въз основа на които компетентният орган може да се увери в истинността на посочените твърдения.*

4.Член 9, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в

смисъл, **че забраната, под страх от екзекуция или лишаване от свобода, на действия срещу държавната религия на страната на произход на молителя за международна закрила може да представлява „действие на преследване“ по смисъла на този член, стига органите на тази страна да налагат на практика такива наказания във връзка с посочената забрана, което запитващата юрисдикция следва да провери.** "

- В решение от 5 юли 2016 г., Т.М. и У.А. с/у Кралство Н., ЕСПЧ отхвърля жалбата на жалбоподателите като явно неоснователна, като приема, че *не са били налице елементи, позволяващи да се постави под въпрос оценката на нидерландските органи, според която разказът на жалбоподателите относно твърдяното приемане от тяхна страна на друга религия не бил достоверен.* Жалбоподателят по това дело (както този по делото, по което е постановено решение на ЕСПЧ от 23 март 2016 г., F.G. с/у Ш., приел друга религия, след като напуснал страната си по произход. Поради това молбата му за убежище се отнасяла за нужда от международна закрила, възникнала „на място“, съгласно член 5 от Директива 2011/95. Както обаче отбелязва ЕСПЧ в посоченото решение, *като препраща към ръководните принципи относно молбите за убежище, основани на религията, когато търсещият убежище се позовава на приемане на друга религия „на място“, е налице тенденция да се проявява особена загриженост относно достоверността и се налага строг и задълбочен преглед на обстоятелствата и на приемането на другата религия.* Освен това, както посочва също ЕСПЧ, по този вид дела потенциалните субекти на преследването са склонни да отдават по-малко значение на приемането на друга религия на място, като се има предвид неговият често „опортюнистичен“ характер.“.

В практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по въпроса дали при експулсиране на чужденци ще бъдат засегнати основни права до степен, че да се ангажира отговорността на съответната държава за нарушаването на чл.2 или чл. 3 от ЕКПЧОС, съставляващи тежки посегателства и относими към предоставяне на закрила в това число, се приема следното:

1. Съдът по правата на човека (ЕСПЧ) по прилагането на нормите на Конвенцията е приел, че отговорността на едната договаряща държава може да бъде ангажирана по косвен начин чрез поставянето на физическо лице на реален риск от нарушаване на неговите права в държава извън нейната юрисдикция в контекста на член 3 от Конвенцията за първи път по делото S. срещу О. кралство (Решение от 7 юли 1989 г., S. v. T. U. K., серия A № 161, § 88). Впоследствие, съдебната практика, която се прилага еднакво и при риска от нарушения на член 2 от Конвенцията, се основава на основното значение на тези разпоредби и на абсолютния характер на забраната на член 3 и на факта, че той обхваща международно приет стандарт и забраната за изтезания, както и сериозният и непоправим характер на тези нарушения. Такива съображения обаче не са автоматично приложими по отношение на правата, защитени по другите разпоредби на Конвенцията.

2. Също в решението по цитираното дело S., в § 86, ЕСПЧ е приел, че не може да се изиска договаряща държава да върне чужденец само в страна, в която условията са в пълно и ефективно съответствие с всяка от гаранциите на правата и свободите, посочени в Конвенцията. Съдът обаче не изключва, че може да възникнат въпроси по член 6 от Конвенцията в приемащата държава, особено когато съществува риск от екзекуция (S., § 113) или евентуално по член 5 от Конвенцията, ако перспективата за произволно задържане е достатъчно явна (Решение от 14.10. 03 по дело T. срещу O. кралство, жалба 17387/03).

3. Съдът е подчертавал, че свободата на мисълта, религията и съвестта е една от основите на демократичното общество и че проявяването на нечия религия, включително стремежа да се убеди ближният, е съществена част от тази свобода - ЕСПЧ, Решение от 25 май 1993г. по делото K. срещу Гърция, § 31. Това обаче е преди всичко стандартът, прилаган в договарящите държави, които са ангажирани с демократичните идеали, върховенството на закона и правата на човека. Независимо от това договарящите държави имат задължения, наложени съгласно Конвенцията на Организацията на обединените нации за статута на бежанците от 1951 г. и членове 2 и 3 от Конвенцията. В резултат на това се предлага защита на онези, които имат обосновано твърдение, че или ще понесат преследване, *inter alia*, поради религиозни причини или ще бъдат изложени на реален риск от смърт или сериозно малтретиране и евентуално явно отричане на справедлив процес или произволно задържане, поради тяхната религиозна принадлежност (както по всяка друга причина). В противен случай би се наложило задължение на договарящите държави по Конвенцията *ефективно да действат като косвени гаранти на свободата на религията за останалия свят*. Въпреки това Съдът не е изключил възможността в изключителни случаи да се ангажира отговорността по член 9 от Конвенцията на държава, която експулсира определено лице, ако жалбоподателят е изправен пред реален риск от флагрантно нарушение на този член в приемащата страна; но според Съда е трудно да си представим случай, при който достатъчно флагрантно нарушение на член 9 не би включвало третиране в нарушение на член 3 от Конвенцията (ЕСПЧ, Решение от 28 февруари 2006г. по делото Z. and T. срещу O. кралство, жалба № 27034/05).

Изведеното в практиката на Съда по правата на човека по въпроса дали при експулсиране на чужденци ще бъдат засегнати основни права до степен, че да се ангажира отговорността на съответната държава за нарушаването на чл.2 или чл. 3 от ЕКПЧОС, в това число, **че защита от експулсиране се предоставя на тези, които имат обосновано оплакване, че ще пострадат от преследване по *inter alia* религиозни причини или ще бъдат изложени на реален риск от смърт или сериозно малтретиране, несправедлив процес или произволно за държане поради неговата религиозна принадлежност**, също са неприложими към наведените по делото данни за личното положение на жалбоподателя.

В случая дори и да е вярно, че жалбоподателят в А. е отказал да изпълнява религиозни практики, свързани с исляма - ежедневни молитви 5и посещение

на джамия, не може да доведе до нарушение на чл.9 от Европейската конвенция за защита на правата на човека или на чл.9 или чл.18 от Х. за основните права на ЕС. Това е така, доколкото договарящите държави по конвенцията или държавите членки на ЕС, **не са задължени да гарантират на чужденците упражняването на правото на религия така както е гарантирано по посочените разпоредби в страните им по произход, а само да установят дали са преследвани или ще бъдат преследвани и/или подложени на непозволено третиране в нарушение на правата им на основание религиозната им принадлежност.** Обратното би означавало, че договарящите държави по конвенцията, респективно държавите-членки на ЕС, **следва да гарантират свободата на религията, на богослужение по целия свят, така както е предвидено в тези актове.** Такова правно положение нито следва от посочените норми, нито би било практически възможно.

Освен това, жалбоподателят нито сочи данни за това, кога е отказвал да чете молитви и да посещава джамия и близките му се досетили, че е приел християнството. Според данните е приел християнството през 2008 или 2009г. по представения документ от пастора, а е напуснал държавата си по произход едва през 2016г., т.е. пребивавал е в А. в значителен период от време след като е приел християнството. На първото интервю е заявил, че в А. не е бил преследван, арестуван нито срещу него е оказвано насилие от който и да е. Следователно, на основание, че е приел християнството, значителен период не е бил преследван, няма достоверни данни, че властите са узнали за промяната и поради това няма риск ако се завърне. Също в А. действително няма публични християнски църкви и не може да става въпрос за упражняване на християнската религия както в други страни по принцип.

Що се касае до приложението на принципа за забрана за връщането, така както е предвиден по чл.33 от Ж. конвенция за бежанците и чл. 4, ал.3 ЗУБ, или чл.5 от Квалификационната директива, то той е неприложим към жалбоподателя, доколкото същият не е влязъл в страната за да търси закрила поради това, че е бил преследван в страната си по произход, която без съмнение е А.. Същият е влязъл в България нелегално от Турция, първоначалното му намерение било да подаде молба пред ВКБООН в Турция. В България подава молба едва 8-9 месеца след нелегалното влизане и след като е бил задържан от полицията. Няма причина, свързана с риск от преследване срещу жалбоподателя, която да обоснове подаването след 8-9 месеца след пристигането в България на молбата за закрила.

Жалбоподателят макар и да демонстрира познания за християнската религия ,в която връзка съдът съобрази, че същият има образование - даже е посочено, че е студент, пред съда не направи изявления за същността на християнството, нито изложи данни, че то съставлява неразделна част от неговия живот, още повече, че е издадено удостоверение за водно кръщение. Както се посочи, ислямът е държавна религия в А., и много обществени дейности са свързани с изпълняването на ритуали, присъщи за тази религия. След действителното обръщане от ислям в християнската религия, такова лице най-малкото би имало необходимост от промяна на поведението си, спазването на нови норми или начин на поведение, обусловени от промяна на религията, приобщаването му към нова религиозна общност, доколкото

християнството се практикува и чрез публични богослужения, сбирки на членовете на дадена църква, срещи с духовни служители - пастор или друго лице, публични беседи и проповеди. Такива данни не са заявени нито по време на двете интервюта, нито по време на съдебното производство от жалбоподателя, следователно, никакви елементи, свързани с изповядването на християнството в България не са представени, освен свидетелството за водно кръщение. Вместо това жалбоподателят демонстрира познание за определени части от Б., което само по себе си не е равнозначно на действително приемане на християнството. Действително, както правилно е отбелязано от административният орган, не без значение е и обстоятелството, че едва от март 2017г. има свидетелство за изповядване на християнската религия (свидетелството за водно кръщение на л. 81 от делото), т.е. в значителен период от време след пристигането му в страната същият е потърсил начин да се приобщи към местна християнска общност, което съдът възприема като осъзнато действие, извършено след като вече е било проведено първото по време интервю по подадената от него молба за закрила - от февруари 2017г. Предвид на извода за недостоверност на бежанската му история, то не може да се приеме, че този акт съставлява продължение на изповядването от него в страната му по произход религия. Съдът оценява „приобщаването“ на жалбоподателя чрез водно кръщение към конкретната църква единствено като създаване на основание, относимо към предоставяне на международна закрила. Най малкото не става ясно, дори е нелогично как жалбоподателят се приобщава към богослуженията на което и да е християнско вероизповедание в страната, доколкото най-малкото към онзи момент - 2017г. а дори и пред съда, съществува езикова бариера (жалбоподателят ползва пред съда превод от езика дари, който език е заявил като единствен, който владее). Данни по този въпрос не са изложени в нито едни момент.

Формалното приемане на християнството в България е извършено с цел обосноваване на материално-правно основание за закрила. Същото следва да се приеме като осъзнато действие, с цел да получи закрила и узакони престоя си на територията на страната. Дори и властите при обстоятелствата по делото да узнаят за настъпилата промяна в религията на жалбоподателя чрез други афганистански граждани, то това не съставлява основание за предоставяне на закрила. Така съгласно чл. 8, ал.6 ЗУБ, опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. Идентично изключващо основание е предвидено и по чл.9, ал.3 ЗУБ относно реалната опасност от тежки посегателства, *"основана на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е*

извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.

Именно изключващите основания по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ са относими в процесния случай. Не се доказва, че приемането на християнството в България съставлява израз или продължение на убежденията на жалбоподателя в А. поради констатираните противоречия с публично достъпна информация, непълноти и нелогичност на твърденията за преследването на християните в А., за арестуването на жалбоподателя заради обръщането му от ислям в християнството и преследванията по законите на тази страна в такива случаи, каквито не са осъществени спрямо него, а напротив, същият легално и с виза напуснал страната си.

При обстоятелствата за жалбоподателя, преценени в съвкупност, не може да се приеме, че християнството съставлява негово искрено убеждение и определя начинът му на живот нито по време на пребиваването в А., нито впоследствие и сега пред съда. Не може да се приемат за съвместими с християнската религия най-малкото твърденията му за суицидни помисли или наведените доводи за уязвимото му психологическо състояние от адв. Т. и изложеното от жалбоподателя пред съда, че е имал няколко опита за самоубийство. Също така, жалбоподателят заяви, че в Турция било много трудно, защото тя била ислямска държава, но дори това да е така, там има действащи християнски църкви, т.е жалбоподателят дори не е проявил интерес за възможностите да изповядва християнската си религия извън страната си по произход. В съответствие са даденото тълкуване от Съда на ЕС по делото Ф., жалбоподателят не предостави достатъчно елементи за да убеди съда, че действително е преминал към християнството.

Отделно от горното, данните за психологическото състояние на жалбоподателя не съставляват основание за предоставяне на закрила нито по чл.8, ал.1 ЗУБ нито по чл.9, ал.1 ЗУБ, най-малкото не се твърди, че същият няма да получава адекватно лечение за психологическото си състояние в А., а видно от справката за А., налице е значителен напредък и достъп до здравни услуги.

На следващо място, прилагането на принципа за забрана за връщането като основание за предоставяне на закрила по чл.4, ал. 3 ЗУБ не изключва прилагането на забраните, които този принцип съдържа по отношение на жалбоподателя въобще. Следва да се отбележи, че при решение за връщането в страната по произход, също се спазва принципа за забрана за връщането, без да е обусловено прилагането само към лица, потърсили закрила - както следва от чл.5 на Директива 2008/115, ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Член 5 от директивата изрично предвижда, че при прилагането на директивата държавите членки вземат предвид "принципа за забрана за връщането", към всички категории незаконно пребиваващи лица. В производството по издаването на решение за връщане по смисъла на директивата, респективно по чл.39а ЗЧРБ по националното право, следователно се съблюдава забраната по чл.19, ал.2 от Х. за основните права на ЕС и съдебната практика на Съда по правата на

човека по приложението на чл.2 и чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

В заключение, жалбоподателят не доказва по делото преследване на религиозна основа, също не обоснова по достоверен начин, че е изправен пред риск от нарушение на правото на живот, нечовешко или унижително отношение, надхвърлящи определен праг на търпимост, поради религиозната ѝ принадлежност, обуславящи извод за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 и ал.2 ЗУБ, както правилно е преценено в оспореното по делото решение.

На основание всичко изложено, обосновано и правилно органът е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице основания за предоставяне на международна закрила по чл.8 и чл.9 ЗУБ и правилно е отхвърлил процесната последваща молба за закрила - подадената от 16.04.2019г., като по молбата от 05.08.2019г. не е следвало да се образува отделно производство, нито се дължи отделно произнасяне. Като правилно органът е ценил втората молба като потвърждаваща желанието на лицето за закрила - стр. 1 от оспореното решение.

С оглед на всичко изложено, жалбата по делото следва да бъде отхвърлена като неоснователна, и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд С.-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А., [дата на раждане] , в [населено място], И., гражданин на А., таджик по народност с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 1493/03.06.2020г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

